

V duchovních věcech, na rozdíl od techniky, se zdá, že je vše komplikované, složité, příliš filozofické, intelektuální. Je to pravda? Zkušený a znalý technik ví kde, co a jak, aby věc fungovala. Ovšem je i sorta neumětelů, kteří rádobu všemu rozumějí a o všem vedou velké rozpravy, ale skutek utek. Podobně je to mu

i s odborníkem na duchovní život, buď zná věci dobře a principy mu jsou zřejmé, že to i malému dítěti vysvětlí, nebo je to „matla“.

Apoštol Petr nepatřil mezi kdovíjaké teology pořádající odborné teologické semináře s potřebou odborně publikovat, ale na jeho kázání se obrátilo a nechalo pokřtít přes tři tisíce lidí. Asi bude nutné upozornit, že to bylo „po letnicích“, tedy poté, co se stal Duchu svatému konečně použitelným nástrojem. Hovořil jasným jazykem: „*Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali*“ (Sk 2,26).

Ať je úplně jasno! Kázal Petr. Jediná možnost spásy, kdo to čteš, či jsi to slyšel, je Ježíš, Kristus. Zpráva zní jasně a úderně, ovšem pro mnohé takřka sektářsky nedávající prostor k vnitřní manipulaci vlastní svobody. Ano i ne. Většina lidí potřebuje jistý dlouhodobý vlídný hlas dobývající jeho srdce, aby tomu uvěřil. Ovšem i zde přichází okamžik rozhodnutí vyjádřený jednoduchou větou: Jediná možnost mé spásy je Ježíš Kristus. Přesně jak kázal Petr.

Je to však půl toho, co je třeba k obrácení přijmout. Druhá půle zní: „*Ježíš, kterého jste vy ukřižovali*.“ Jinými slovy: Neseš si, nesu si já sám na svých rukou krev Kristovu. Nevyznáváme přece, že zemřel za naše, za mé hříchy? Tedy je třeba vyznat: Bůh mě poslal do cesty toho, kdo jediný může dát smysl mým dnům a kdo mě jediný může být spásou, a já jsem ho svými hříchy přibil na kříž. Zdá se to nadnesené? Lze zde udělat jistou abstrakci. Kdybych byl jen já sám na tomto světě, i pro mne by se Bůh stal člověkem, nebo ne? Nechal by mě napospas mému odvrácení se od něho? Potom bych to byl jen já, kdo by ho vlastnoručně přibil ke kříži.

Toto je nemilé poznání, ale má svůj přínos. Na tridentském koncilu (*Dekret o ospravedlnění*, rok 1547) byly vypracovány kroky, kterými se má ubírat katechumen, než přijme křest:

1. Prvně začne souhlasit s vírou v Boha, o kterém slyší a jehož existence se dotýká jeho srdce. Dává postupně za pravdu všemu tomu, co bylo Bohem v Kristu zjeveno.
2. Následně si uvědomí tváří v tvář Boží svatosti a lásce svou hříšnost a nutnost vykoupení. Podobně jako když obyvatelé Jeruzaléma slyšeli Petrovo kázání, v němž

přijali i svou odpovědnost za smrt Božího Mesiáše: „*Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ (Sk 2,37).*

3. Boha si poté zamiluje jako pramen života, odvrátí se k vlastním hříchům s odporem až nenávisť. Rozhodne se s tímto starým způsobem života naprosto skoncovat a to je ono pokání, o němž kázal i Petr: „*Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého“ (Sk 2,38).*¹

Nutnost obrácení velmi souvisí s naší vírou i po křtu. Uznání vlastní hříšnosti a zodpovědnosti za smrt Kristovu je důležité si stále připomínat. Jsou to opět naše ruce, které jsou potřísněny i po křtu nejen hříchy, ale i vykupitelskou krví Kristovou. I po křtu je třeba rozhodovat se stále pro život bez hříchu, proti hříchu. Výzva k obrácení je klíčovým poselstvím i fatimského zjevení před 100 lety (13. 5. 1917), které si v těchto dnech připomínáme: „*(Poté) jsme uviděli po levici Naší Paní, trochu výše anděla s ohnivým mečem v levé ruce; jiskřil a vyšlehovaly z něho plameny, které jako by měly zapálit svět... Anděl ukázal pravou rukou na zem a silným hlasem řekl: Pokání! Pokání! Pokání!*“² Pokání to je: obrátit se a to znamená nechtít žít tak, za co by Kristus za nás musel zase umřít, jinými slovy nehřešit.

Panna Maria ve Fatimě zopakoval poselství Bible: pokání, pokání – odvrácení se od svých hříchů. Že nehřešit nejde? Proč by nám teda Ježíš opakoval desatero a to důkladněji než Mojžíš? Jde to, ale ne svojí silou. Jen silou Ducha svatého. Také zde tridentský koncil připomíná: „*Kdo by vyznával, že člověk ani po křtu není schopen plnit přikázání, necht' je vyobcován“ (kánon 18, Dekret o ospravedlnění). Kdo však zhřeší, pro toho Ježíš ustanovil svátost smíření. V ní si opět omýváme ruce od krve Kristovy, která na nás znovu hříchem ulpěla. Zde dáváme Kristu za pravdu: „Pane, nepřišel jsi pro mě nadarmo. Nezemřel jsi pro mě nadarmo, zde jsem, abych s pokorou ale i důvěrou využil tvé služby. Prosím přijmi ode mě znovu mé hříchy a vykup mě i tentokrát.“*

Přikázání plnit lze, ovšem ne vlastní silou, ale silou Ducha svatého, o kterém také Petr kázal: „*Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého.*“ Sílu Ducha potom přijímáme zvláště ve svatém přijímání: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojně ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic“ (Jan 15,5).*

Skutky apoštolů ukončují Petrovo kázání po Letnicích těmito slovy: „*Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!*“ Opět se můžeme vrátit k poselství fatimského zjevení Panny Marie. Nutnost pokání bylo zjeveno jako prostředek k záchraně světa v roce 1917 na konkrétních varováních: „*Válka (1. světová) se chýlí ke konci: jestliže ale lidé nepřestanou urážet Boha, vypukne ještě horší válka ... Rusko ... rozšíří ... jeho bludy po celém světě a zapříčiní války a pronásledování Církve. Dobro bude týráno, Svatý otec bude velmi trpět, mnohé národy budou vyhubeny.*“³

Tato varování se již naplnila, nikdy v dějinách nepropuklo tolik zla, jako ve druhé světové válce. Dopady komunismu známe. To vše, protože se lidstvo nekálo. Třetí fatimské tajemství, však nebylo ještě naplněno. Hovoří o mnohem horší zkáze, než byly ty první ohlášené, varování je stále ve vzduchu a chrámy stále zejí prázdnotou, stejně tak i lidská srdce zasažena bludem

¹ TRIDENTSKÝ KONCIL: Dekret o ospravedlnění, hlava 6. In *Dokumenty tridentského koncilu*. Praha : Krystal OP, 2015. s. 36.

² KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. *Fatimské poselství* [online]. cirkev.cz, 2000-06-26

³ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. *Fatimské poselství* [online]. cirkev.cz, 2000-06-26

bezbožnosti. V pátky, dny pokání jsou plné hospody, večer hrčí sekačky na zahradách a běží zábavné pořady v televizi, v kostele však málokdo klečí na kolenou, aby konal pokání alespoň v den pro to určený.

Je neděle Dobrého pastýře a Pán Ježíš říká: *„Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn ...bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti“* (Jan 10,9.10) Amen, zde jsem, Pane Ježíši, abych mohl vejít na tvé pastviny, do života bez hříchu a podle tvých přikázání a mohl požívat z tvé hojnosti.